

L'encertada proposta visual que ens ofereix **Rosa Núñez** destaca en **color, alegria i llum**.

La fotografia encerta en capturar el **color** que és inherent al poble sahrauí. Tribus històricament fortes, adaptades a un territori dur que els hi ofereix pocs recursos. I malgrat l'adversitat afegida a causa de les conseqüències de la seva situació geopolítica, mai no han perdut el color.

No sols ho trobem a la varietat cromàtica que llueix el seu vestuari, les *melfes* de les dones. O a les tonalitats de les *haimes*, que donen caràcter a la seva forma de poblament. Al món de la fotografia la temperatura del color és una variable molt important. I els sahrauís han aconseguit sempre mantenir la calidesa al color dels seus ulls.

Rosa ha sabut captar l'**alegria** dels joves que es correspon a la celebració d'un objectiu assolit per Escola en Pau: integració.

Nins, nines i joves als quals les seves famílies, amb valentia, han encomanat una missió: aprendre. Aprendre per a créixer com a persones, i per fer créixer el poble sahrauí, superant les limitacions que pateixen al seu territori a causa de l'opressió.

I encara que la seva missió és aprendre, els que hem tingut la sort de poder conèixer-los, hem sabut de tot d'una que nosaltres tenim tant per aprendre d'ells, com el que es suposa que ells han d'aprendre de nosaltres. I sempre, amb un somriure.

Somriures, satisfacció. Cares plenes de **llum**. Son les cares d'uns mallorquins: els joves mallorquins-sahrauís, o sahrauís-mallorquins. Tant és!

Perquè ells son ambdues coses, **sense conflicte**.

Abans de la conquesta aragonesa de 1229, un bon grapat d'aquells mallorquins que col·loquialment anomenem "moros", eren sahrauís, o descendents. És cert que l'ascendència no correspon amb les tribus actuals però, sense cap dubte, hi havien mallorquins-sahrauís. I de forma encertada, els historiadors i geògrafs de la nostra terra, es refereixen a ells unànimement d'una forma: mallorquins. En aquell moment, cap de les dues cultures va saber com a conviure, com integrar-se amb l'altre. Eren altres temps. Altres tipus d'humans, diria jo. Amb una mancança de coneixements i sentiments en relació a nosaltres.

El sentiment, l'estima al territori, a la cultura i a les persones, **pròpies i alienes**, és el que hem d'arrelar. Ens fa falta per potenciar la vessant positiva del tan anomenat i poc conegut procés de globalització, sovint criticat a causa de la seva vessant negativa, inherent a tot procés humà.

Aquests joves son un exemple d'habitants del món en el que jo sí m'apunto a viure-hi. I gràcies a la singularitat artística de les fotografies aquí exposades, en tenim un bon testimoni.

Xisco Rosselló
Geògraf